

Cesur Küçük Özür

Yavuz DEMİRKIRAN

Cesur Küçük Özür

Yavuz DEMİRKİRAN

Ben, eğri bir bacası ve ayçiçekleriyle dolu bir bahçesi olan küçük mavi bir evde yaşıyordu. Her sabah, en iyi arkadaşı Mia ile oynamak için yan komşuya koşardı. Mia'nın kocaman bir gülümsemesi, kırmızı kurdeleli iki kabarık topuzu ve çan gibi çınlayan bir kahkahası vardı. Kale inşa etmekten sıcak öğleden sonra güneşinde kelebek kovalamaya kadar her şeyi birlikte yaparlardı.

Mia'nın bütün mahallenin en güzel oyuncacı vardı: Bolt adında ahşap bir robot. Bolt'un parlak gümüş kolları ve ona bip sesi çıkartan bir düğmesi vardı. Mia, Bolt'u her şeyden çok sevdi ve Ben'in onunla oynamasına her zaman izin verirdi. 'Bolt bizim kaptanımız,' derdi. 'Biz de onun mürettebatıyız!' Ben, takımın bir parçası olmaktan gurur duyarak başını salladı.

Rüzgârlı bir öğleden sonra, Ben ve Mia onun odasında bloklardan yüksek bir kule yaptılar. Mia meyve suyu almak için mutfağa koştu. Ben, kuleyi koruması için Bolt'u eline aldı. Birden ayağı kırmızı bir çoraba takıldı ve küçük robot ellerinden uçtu. Çat! Bolt yere çakıldı ve parlak kolu hemen kırılıverdi.

Ben yerdeki kırık oyuncağı baktı. Kalbi davul gibi gümbürdüyordu. Mia'nın mutfakta mırıldanarak geri geldiğini duydu. Eğer ona söylerse, kızabilir ya da üzülebilirdi. Elleri titredi. Bir tavşan gibi çabucak parçaları toplayıp küçük yeşil sırt çantasına tıktı. Hiçbir şey olmamış gibi halının üstüne oturdu.

Mia iki bardak meyve suyuyla geri geldi. Kuleye, sonra boş zemine baktı. 'Bolt nerede?' diye sordu. Ben'in yüzü yanmaya başladı. Omuz silkip kırmızı spor ayakkabılarına baktı. 'Belki yatağın altındadır?' diye mırıldandı. Mia elleri ve dizleri üzerinde aradı, yastıkları kaldırdı, kitapların arkasına baktı. Ben'in midesi sıkı, ağır bir düğüm gibi büküldü.

Bütün akşam Ben akşam yemeğini yiyemedi. Sırt çantasındaki parçalar taşlardan daha ağır geliyordu. Yatma vakti, açık pencereden Mia'nın sesini duydu. 'Bolt, neredesin?' diye karanlığa seslendi. Ben battaniyeyi başına çekti. Dürüst olmak istiyordu ama sözcükler boğazında tutkal gibi takılıp kaldı.

Ertesi gün Mia bahçeyi aradı. Ayçiçeği yapraklarının altına, sulama kabının arkasına baktı. 'Bolt'u çok özleyorum,' dedi kocaman kara gözlerini silerek. Ben sırt çantasını tutarak kıpırdamadan durdu. İçindeki suçluluk bir balon gibi büyüdü, büyüdü. Doğruyu söylemek istiyordu ama korku ağzını kapalı tutuyordu.

Evde Ben büyükannesini mutfakta buldu. Büyükanne Rose'un ensede toplanmış kıvrıkcık gümüş saçları, yuvarlak gözlükleri ve lavanta rengi bir hırkası vardı. Çayına bal karıştırıyordu. Gözlüklerinin üzerinden Ben'e baktı. 'Bütün gün sessizdin, küçüğüm,' dedi yumuşak bir sesle. 'Kalbine ağır gelen ne?'

Ben derin bir nefes aldı. 'Büyükanne, Mia'nın oyuncasını kırdım,' diye fısıldadı. 'Ve parçalarını sakladım.' Büyükanne Rose kaşğını bıraktı ve yanındaki sandalyeyi okşadı. 'Hata, dökülen bir bardaktır,' dedi. 'Silip temizleyebilirsiniz. Ama saklamak sadece gölcüğün yayılmasını sağlar.' Ben yavaşça başını salladı, biraz daha cesur hissetti.

Büyükanne Rose elini tuttu. 'Dürüstlük zordur ama onarımın ilk adımıdır. Gerçek bir özür şöyle der: Hata yaptım, özür dilerim ve düzelteceğim.' Nazıkçe gülümsedi. 'Mia üzülebilir ama dürüstlüğün ona sana yeniden güvenmesinde yardımcı olacak.' Ben sırt çantasına baktı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ben sırt çantası omuzlarında yan komşuya yürüdü. Dizleri titriyordu ama durmadı. Mia verandanın basamaklarında oturmuş, dizlerini kucaklıyordu. Ben çantayı açıp Bolt'un parçalarını çıkardım. 'Onu ben kırdım,' dedi sesi titreyerek. 'Korktum, bu yüzden sakladım. Çok özür dilerim, Mia.'

Mia parçalara, sonra Ben'in endişeli ela gözlerine baktı. Bir an sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes aldı. 'Bolt için üzgünüm,' dedi. 'Ama bana doğruyu söylediğin için teşekkür ederim. Onu saklaman beni daha kötü hissettirdi.' Ben başını salladı ve yanağından küçük bir gözyaşı yuvarlandı. 'Onu onarmaya yardım edeceğim,' diye söz verdi. 'Birlikte,' dedi Mia.

Parçaları mutfak masasına taşıdılar. Mia güçlü bir yapıştırıcı ve bir rulo gümüş bant buldu. Ben kırık kolu tuttu, Mia yerine bastırdı. 'Dikkatli,' dedi. 'İşte oldu!' Kol yapıştı. Bolt yeniden ayakta durabiliyordu ama bir parça hâlâ gevşekti. Ben'in bir fikri vardı. 'Ona yeni bir şey yapsak nasıl olur?'

Ben ve Mia artan parçalardan küçük ahşap bir araba yaptılar. Üstüne bir düğme bantladılar ve artık Bolt şık bir şekilde binebiliyordu. 'O bir kaptan ve bir gemisi var!' diye güldü Mia. Parlak gülümsemesi geri gelmişti ve Ben'in kalbi tüy gibi hafifledi. Arabayı kırmızı ve maviye boyadılar ve Bolt'u yerde yuvarlarken mutlu mutlu bip bip yaptı.

O akşam Büyükanne Rose onlara sıcak kurabiyeler getirdi. 'Özür dilemek cesaret ister,' dedi Ben'e. 'Affetmek ise iyilik ister,' dedi Mia'ya. Hep birlikte verandada oturup sallanan ayçiçeklerini izlediler. Ben kendini sıcak ve güvende hissetti. Dürüstlük ve affetme arkadaşlıklarını onarmıştı ve şimdi her zamankinden daha güçlüydü.

Ben herkesin hata yapabileceğini ama saklamanın sadece acıyı artırdığını öğrendi. Dürüstlük ve değişen davranışla birlikte içten bir özür, kırık bir oyuncaktaki yeni yapıştırıcı gibi bir arkadaşlığı onarabilir. Mia onu affetti ve birlikte eskisinden daha güzel bir şey yaptılar. 'Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar?' diye sordu Mia. 'Sonsuza kadar,' dedi Ben ve Bolt mutlu bir onayla bip bip yaptı.